

Nincs más út!

**NEM MEGYÜNK
EGYÜTT!**

Válasz a nyilas-demagógiára

Írta:

egy szociáldemokrata harcos

==== **ÁRA 10 FILLÉR** =====

Kiadó: Szeder Ferenc
Világosság Rt. Budapest, VIII. Conti u. 4. Műsz. Igazg.: Deutsch I.

A magunk útján jutottunk eddig is előre

Ha visszanezünk az idők távlatába, vitathatatlan igazságként áll előttünk, hogy az öntudatos munkásmozgalom ereje volt az, amely az, ősi korlátoltságában öntudatlanul tévelygő munkásosztályt a társadalom lépcsőzetének legalacsonyabb fokáról eljuttatta az emberi öntudat magaslatára és

a szabad szakszervezetek évtizedes küzdelmeinek az eredménye az a fejlődés, amely az egykori igénytelen proletártípustól a modern, szolidaritással telített kultúr-munkásig vezetett.

Ki meri tagadni, hogy a munkásosztály gazdasági, társadalmi és politikai érvényesülését a szocializmussal egybefonódott munkásmozgalom lendítette előre és hogy a sokat ócsárolt szabad szakszervezetek nélkül a munkásosztály helyzete még sokkal rosszabb lenne.

A szocializmus világossága és a munkásmozgalom irányítása nélkül a munkásosztály életszintje és kulturnívója alig emelkedett volna.

Ezt az igazságot ma már a modern történelemírás is elismeri és ez az igazság benne él a magyar dolgozó tömegek lelkében, mert

a jobb sorsért és emberi életért folytatott évtizedes küzdelmek eredményei megtanították arra, hogy helyzetének megjavítását soha és senkitől nem várhatta: mindig, mindenkor és mindenütt a maga ereje, öntudata és küzdelme volt az, amely a jobblét felé vivő felszabadulásának útját egyengette.

A munkásmozgalom történetének elsárgult lapjai bizonyítják, hogy a dolgozó nép politikai jogaiért, szociálpolitikai követeléseikért, a munka és- az élet jogainak maradéktalan érvényesüléséért *évtizedekkel ezelőtt a szociáldemokrata párt és a szabad szakszervezetek indították el a harcot* és üldöztetések és rágalomok pergőtüzében az öntudatos feliemére« és áldozatkészség jegyében teljesen magárabagyatottan folytatta a küzdelmet a kizsákmányolás és politikai jogtalanság ellen és törekedett arra, hogy

a holnap mindig szebb legyen, mint a ma.

A szocializmus törekvései egybeesnek az egész emberiség érdekeivel

A munkásosztályt *az élni akarás természetes ösztöne* vezetik rá arra az útra, amelynek bejáratánál a szociáldemokrácia magasztos és emberi tanítása jelzi az irányt: *hová és merre!?* Az öntudatos munkásság, amely már megtalálta a helyet ebben a küzdelemben, nemcsak *érzi, de tudja is, hogy az emberi haladás és a szenvedő milliók érdekében kell felhasználni a társadalom gazdasági és szellemi erő forrásait.* Világosan látja, hogy

egyedül a szociális igazság, a politikai, gazdasági és kulturális reformok teljessége, a szabadság és a népjogok biztosítása útján érheti el az élet és a társadalom minden problémájának teljes megoldását.

A történelem horizontján meglátta a nagy igazságot, hogy ez egész magyar nép fölemelkedésébe, a gazdasági, politikai és kulturális fölszabadulás útján juthat el. *Történelmi mértékkel* méri az eseményeket és tudatában van annak, hogy

ahol nincsen szabadság és demokrácia, ott az út az önkényuralomhoz vezet, amely soha és sehol nem tudta ée nem tudja megoldani a társadalom és az ország vajdó problémáit.

Bátor elszántságai hirdették, hogy minden baj kútforrása abban van, hogy *a mai társadalmi rend nem biztosítja minden ember veleszületett jogát a munkára és az életre.* Az egyének porsa és a népek sorsa, életereje és munkakedve egyaránt belefut a bizonytalanság és reménytelenség mocsarába. A világháoszforgatag-ában az alkotó és az élet örömeire vágyódó munkások milliói iem jutnak el még az életfönutartat» minimumához sem.

Nem lehet tagadni, hogy

a kapitalizmus önzése és az emberiség gazdasági, 57z0-eiális és kulturális érdekei ellentétben vannak egymással és a mai társadalom végzetes ellentmondásainál fogva épúgy nem tudja biztosítani a munka és az élet jó irat, mint ahogyan az északi sark jeges atmoszférájában nem nőhetnek pálmaligetek.

Ezért hallgat és *ezért kell hallgatnia* a munkásosztálynak a szociáldemokrácia szavára, ezért siettetni a fejlődés útján a haladást, hogy *az ember, a munka és a béke uralkodjék a világ fölött és a munka legye.n az igazi társadalmi érték,* amelyet fölébe kell helyezni minden más érdeknek. Ezért követi ezt az utat millió és millió munkás, hogy *ne légyen éhes ember, ne legyen átkos öregség, ne pusztítsanak a népbetegségek, ne*

legyen céltalan az élet, és ne legyen munka nélkül, aki dolgozni akar.

Új társadalmat akarunk, amely a természet erőinek és a technika haladásának felhasználásával az emberiség boldogulását biztosítja.

Új világot akarunk, amelyben az emberiség ne gyötrődjék a különféle gazdasági és politikai rendszerek celláiban, és amelyben az emberi együttélés formái, a társadalom állapota és a milliók élete az egész emberiség boldogulását hirdessék és

az osztályokra tagozódott és osztáb ellentéteken alapuló társadalom helyét fölváltsa az osztálymentes társadalmi rend.

Roham a munkásosztály ellen

És most hamis, demagóg jelszavakkal, megtévesztő lidércfényekkel akarják elterelni a munkáság ügyeimét *az igazi célról és a követendő útról*, hogy ne ismerje fel történelmi hivatását, ne eszméljen rá az okokra, amelyek a világ mai életének súlyos zavarait előidézik és ne találjanak benne visszhangra azok a törekvések, amelyek az embertelen bizonytalanság helyeit a *szabad emberi munkát*, az emberi szellemet sorvasztó diktatúrák helyett a szabadságot, az élet szépségeit és boldogságát akarják a társadalmi élet középpontjába helyezni.

Mérgezett nyilakkal ferde utakra akarják csábítani a munkásosztályt és tetszetős jelszavakkal vad rohamot intéznek a munkásmozgalom intézményei ellen, hogy megállítsák a szociáldemokrácia haladását. Fekete, barna és zöld jelszavakkal próbálnak éket verni munkás és munkás közé, és azt hiszik, hogy a magyar munkás megtévesztésére teljesen elegendő, ha reakciós céljaikat és munkásellenes törekvéseiket n tőlünk kisajátított programmal és az általunk évtizedek óta hirdetett igazságok takarójával álcázzák.

Ők is szocialistáknak hirdetik magukat

Igazi törekvéseikről azonnal lehull a lepel, amikor azt látjuk, hogy ők is kénytelenek magukat „szocialistáknak” nevezni. A szélsőséges reakciós törekvések sokáig azzal próbáltak megbontani a munkásság sorait, hogy a hazugságok áradatát zúdították a munkásság pártjára és szervezeteire. Amikor látták, hogy ez a módszer nem válik be és minden rágalombadjarat csak *erősíti* a szocializmusért harcoló munkásság egységét, szel-

lemét és akarásai, egyszeriben *frontot változtattak* és mert a inunkásosztályi természetes ösztönével elfordul minden olyan törekvéstől, amely szembe fordul a szocializmussal, ezért most

a „szocialista” jelzővel akarják magukat tetszetőssé tenni és a szocializmus örök és emberi tanításainak hangoztatásával próbálják szétzúzni a munkásosztály önállóságát és kiszolgáltatni a dolgozó tömegeket a politikai kalandorságnak és a demagógia pusztító erőinek.

— „*Mi is szocialisták vagyunk, nemzeti szocialisták, magyar szocialisták, független szocialisták*” — hangoztatják úton-útfélen. *Mi is ugyanazt akarjuk, amit ti akartok* — írják és szónokolják felénk. *Egy a célunk, közös az ügyünk, gyertek velünk egy úton* — hirdetik a propaganda minden eszközével és nagy igyekezettel az eddig szervezetlen és a munkásmozgalom törekvéseivel szemben közömbös tömegeket akarják megnyergelni. A munkásság egységes küzdelmét és a munkásszolidaritás erejét akarják megosztani és *ebben a törekvésükben nem riadnak vissza a legúszélőbb demagógiától sem.*

Piros zászlót lobogtatnak, de a közepébe odahelyezik az igazi kereszténység szimbólumát megcsúfoló torzkereszteket és ezzel is elárulják, hogy uralomra jutásuk esetén épügy háttal fordítanak mindannak, amit most teleszájjal hirdetnek, mint ahogyan ezt cselekedtek mindenütt.

A magyar munkásságot nem téveszthetik meg az álszocialista mozgalmak és törekvések, mert többévtizedes küzdelmében, becsületes és nyílt sisakkal folytatott harcában már *többször tapasztalta, hogy*

valahányszor a szocialista jelzővel ékesített „mozgalom” jelentkezett, az munkásbarát-köntösben mindenkor az elért gazdasági és politikai eredmények megszüntetésére törekedett és hamis útra akarta átcsábítani az igazi szocializmusért harcoló öntudatos munkásság seregét.

Most sem megyünk velük együtt

Ahogy a múltban fölismertük a szocialista gondolat állapotait és a tetszetős jelszavak alatt is megláttuk a politikai kalandorság lólábát, úgy a *görbe nyílnak ma is hiába mutatják a hamis irányt.* Az a munkás, aki nemcsak hisz, de *gondolkozik* is: az álszocialista és a demokratikus szocialista munkásmozgalom köpött *rögtön észreveszi a soha át nem hidalható szakadékot.* Keveset mondunk, ha megállapítjuk, hogy *tűz és víz, ég és föld* választ el bennünket. Az okos és értelmes munkás nem a jelszavakra hallgat, hanem a tényeket vizsgálja és

a tények világosságánál pőrére vetkőzve áll előttünk

minden nyilas népszédítés, amelynek egyetlen célja: a diktatúra aklába terelni a tömegeket, hogy egyetlen kommandóra, gondolkodás nélkül engedelmeskedő nyájként tűrje, hogy róla és nélküle mások intézkedjenek és mások igazítsák sorsát.

Mert mindezeknek a törekvéseknek ez az igazi célja. *Elhíttetni* a munkásokkal, hogy nincsen szükség azokra az intézményekre, amelyekben *önmaga intézi a sorsát és amelyekben mindenkor a munkások szabad akarata érvényesül. Elhíttetni* a munkásokkal, hogy *nem az emberi öntudat* visz a fölemelkedés felé, hanem a *vezérimádat* az, ami meghozza a tömegek helyzetjavítását. *Elhíveti* a munkásokkal, hogy a gazdasági nyomorúságot nem a társadalmi igazságtalanság, az aránytalan jövedelemeloszlás, a termelőeszközök magántulajdona, és a termelési rendszer szervezetlensége okozza, hanem a hiba abban van, hogy *zsidók is élnek a földön. Elhíttetni* akarják, hogy a munkásnak nem az a baja, hogy a kapitalista termelőrendszerben nem találja meg: a maga érvényesülését, hanem minden baj abból származik, hogy a munkásság nem tesz különbséget ember és ember között. Holott az igazság az, hogy a keresztény ée zsidó munkás *egyformán szenved* az idejétmúlt tőkés termelőmód bizonytalanságai miatt és semmivel sem lesz jobb sorsa a keresztény munkásnak, ha a zsidó munkásé nem jut munkaalkalomhoz.

Nem megyünk tebát együtt azokkal, akik a munkásság szenvedéseiből csak politikai hasznot akarnak húzni és az igazi megoldásról el akarják terelni a figyelmet; nem megyünk azokkal, akik a problémáknak helyes megoldása helyett a gyűlöletet lobbantják lánggra; nem megyünk azokkal, akik egy újfajta szolgaság és barbárság éjszakájába akarják vinni a munkásságot, de az egész emberiséget is.

Nem megyünk együtt a nyilas kalandorokkal és mámorba ejtett, megtévesztett követőikkel. Ellenkezően:

harcot hirdetünk az ő „Harc!”-uk ellen

és meg is vívjuk ezt a harcot mindenekelőtt a szellem fegyvereivel. Fölvilágosítjuk a félrevezetett emberek tömegeit, hogy a zöld ing és a nyilasjelvény nem a szegénység fölszabadítását, nem egy magasabbrendű nacionalizmust jelent, hanem mindkettő a sötétség és szolgaság állapotát jelenti, mert az országot és népét csak a szabadság gondolatának jegyében lehet előre vinni a haladáé és fejlődés útján...

A mai zűrzavarból, amelyet a kapitalizmus súlyos belső ellentmondásai idézték föl, nem vezetheti ki az emberi-

séget semmiféle színesinges és torzkeresztes diktatúra, hanem csak a termelőerők és az emberi munka értelmes megszervezése, a szabadság-, a demokratikus szocializmus, a kultúra és az igazság szeretete, annak az eszménynek diadala, amely után évezredek óta sóvárog az emberiség...

Nem ragyunk egyek velük, mert a szélsőjobboldali „tömegmozgalom” nem a tömegek mélyéből elindult történelmi akarat, hanem csak a bányászat járványa, politikai pestis, amely ellen harcba szállni kötelessége mindazoknak, akik megbecsülik az embert és nagyra tartják a népek önrendelkező jogát, az ember szabad akaratát és az egyéiség teremtő szellemét.

Harc a „Harc!” ellen

De nemcsak, hogy nem vagyunk egyek és soha nem megyünk együtt, hanem elszánt harcot hirdetünk ellenük.

Nekünk nem kell az ő „munkaállamuk”, amelyben a munkás egy újfajta rabszolgaság vontató kötelére kerülne, amelyben megszűnne a munka öröme és igazi célja, amelyben a szabadság tiszta légköre helyett a munkakényszer szolgálata honolna, amely nem fejlődést jelentene, hanem visszaesést s amely csak azoknak kedvezne, akik az államot nem szabad népek szabad közösségének fogják fel, hanem olyan mindenhatóságnak, amely a munka minden eredményét nekik juttatja.

Nekünk *nem lehetnek* „testvér”-eink, akik a reakció érdekében tehetetlen masszává akarják gyúrni a munkálkodó százazsereket, akik azt akarják, hogy a tömegeknek a tulajdon sor-suk alakulására *ne legyen befolyásuk*, a gazdasági érdekeik védelmére *ne legyen erejük és szabad szavuk*, a szociális kérdések megoldása körül *ne legyen szavuk* és ne szólhassanak bele a munkaviszonyaik rendezésébe.

Harcot hirdetünk ellenük az emberi szabadság, a haladás és az igazság nevében, mert nem akarjuk az újkor szolgálata, nem akarjuk, hogy a munkásosztályt visszaszorítsák abba az állapotba, amelyből a szocializmus és a szakszervezetek oreje emelte ki.

Harcot hirdetünk ellenük, mert hazugságokkal és rágal-makkal akarják befeketíteni a mi nemes és emberies célkitűzéseinkért küzdő mozgalmunkat.

Azzal vádolnak bennünket, hogy *mi nemzetietlenek vagyunk*. Ócska és kopott grammofónlemez ez, amely teljesen hitelét veszítette és ma már minden értelmes munkás csak mosolyog ezen az-átlátszó hazugságon.

Mi, szocialisták, nem vagyunk és nem lehetünk a nemzet és a haza ellen, mert minden törekvésünk az ország gazdasági és kulturális fölvirágozását és a nemzet igaz föl-emelkedését jelenti

és amikor a politikai és gazdasági demokrácia kiépítésére, a nép jólétére és jogainak kiterjesztésére törekszünk, ezzel azt akarjuk elérni, hogy az egész népnek megfelelő ereje legyen az ország irányában való kötelességek teljesítésére. A jogkiterjesztés, a tökéletes szociálpolitika, és nagyobb kultúra útján akarjuk elérni, hogy ez az ország továbbhaladjon a fejlődés útján. De nem is kell erre sok szót vesztegetni: Nekünk nincs szükségünk arra, hogy a nap minden órájában mennydörögve hirdessük a hazafiságunkat és magvarságunkat.

Erre csak azoknak van szükségük, akik ezeknek folyamatos hangoztatásával egyéb célokat lepleznek.

Nem vagyunk egyedek! Nem győzzük ezt hanyásulyozottan az népe és a munkásság felé kiáltani.

A szociaizmus az emberi méltóságról szóló tanítás. Fz pedig nem tűr meg semmiféle jelzöt, semmiféle megkülönböztetést.

Elhárítjuk magunktól a testvéri fogadkozásokat, visszautasítjuk a fölkínálkozásait a mindenfajta nyilastábornak és vetjük a sokszínű jelszavak mételyező kísérleteit.

Nincsen más út — csak a szociáldemokrácia útja

Igenis: nincsen más út! Ez a nyílt, határozott és megmásíthatatlan feleletünk azok felé, akik azt hiszik, hogy a magyar munkásság jöttányit is letérhet arról az útról, amelyet az előtte járó nemzedék hősi küzdelme taposott szélesre és amely út — a szociáldemokrácia és a szabad szakszervezetek útja — *helyes és jó út volt*, mert ezen az úton jutott föl évtizedes harcok áldozatkészségével a szegénység mélységeiből az emberi élet magaslatára.

Az öntudatos magyar munkásság a mai világ zűrzavarában sem vesztí el önmagát, nem tőri meg a vigasztalan jelen, égő türelmetlensége nem önmaga ellen irányul és soha nem lesz és nem is lehet árulója a szabadság és haladás, a szociáldemokrácia és az emberi közösség: eszméinek, mert ezzel önmagát árulná el és a szocialista munkással; tiszta idealizmusát és nemes eszményképét csúfolná.

Nincsen más út! — mert a szocializmusnak történeti hivatása van és amíg ezt a hivatását be nem tölti és a milliók szenvedését, nyomorúságát és létbizonytalanságát meg nem szünteti a jólét, kultúra és szabadság új világának fölépítésével, dőreség és botorság azt hinni, hogy a szocializmus napja lehatároltban van.

A szocializmus csődjéről írnak és szónokolnak a reakciócsatlósai, akiknek szolgálékük nem ér föl az Eszme magasságáig. Holott az igazság az, hogy a szocializmust és vele együtt a munkásmozgalom haladását nem lehet legyőzni, mert azt a *történeti szükségszerűség hívta életre* és mert a társadalomnak a szocializmus felé való fejlődésbe egy vonalban fut az egész emberiség Erdekeivel. Míg a kapitalizmus az egész világon zűrzavart és rendetlenséget idézett föl és az egész emberiség sorsát végzetesen befolyásolja az ellentétek és a válságok kiéleződésével.

a szocializmus hatalmas gondolata éppen most emelkedik az egész világ- fölé mint egyetlen megoldás, mert a gazdasági, politikai és szociális zavarokat a kapitalizmus éppen úgy nem tudja megszüntetni, mint ahogyan nem képes tervszerűen gondoskodni az emberiség testi és szellemi élelének feltételeiről és a milliók életszükségleteinek zavartalan kielégítéséről.

Ezért hazug minden halotti ének, amellyel a szocializmus igazságait temetni akarják. Hiába hivatkoznak arra, hogy néhány országban megállították a szocializmus haladásait és a munkásmozgalom fejlődését. Ez még nem jelenti a szocializmus csődjét és a modern munkásmozgalom bukását. Néhány ország még nem a világ. Ez az a néhány ország sem állt meg örökké a fejlődés útján, ahol a szocializmus intézményeit elpusztították.

A gondolat mindenütt megvalósulásra tör, így vagy amúgy, az új gazdasági rendszer megnyilatkozását keresi, mint a történelem folyamán mindig. A rabszolgaság állapotából átment a gazdasági fejlődés a jobbágyság világába. Ez sem volt örökké való és amikor a termelőeszközök a feudalizmus méhében kifejlődtek, együtt született meg az új gazdasági rend a korszerű új gondolatokkal és új eszmékkel. A tőkés termelési rendszer is magába hordozta a nála fejlettebb, új gazdasági és termelési rendszer csiréit. Megtörténhetett és mege is történt számtalanszor a történelem folyamán, hogy a fejlődést megakasztották, de vissza nem fordíthatták és állíthattak bármilyen akadályt a szükségszerű fejlődés elé, ezek az akadályok mindig leomlottak és az új eszme, mint az új valóság kifejezője, továbbfolytatta útját előre, így történik ez napjainkban is.

Ezen az igazságon mit sem változtat, ha ideig-óráig; itt vagy ott kísérletek folynak arra, hogy nagy történelmi áramlások elé utakat emeljenek. Annyi bizonyos, hogy ott, ahol a szabadság uralkodik és a demokrácia alkotó erői érvényesülnek, kevesebb szenvedés árán éli át az emberiség az átmenet zavarait és kínjait, és gyorsabban érik el a nyugalomhoz és békéhez.

Amikor mi a magunk és az ország szabadságáért harcolunk: a jövőt tartjuk szem előtt; amikor mi a nyilas kalandorság ellen harcba szállunk: országunkat akarjuk megvédeni a végezettől, amely fenyegetné, ha belezuhanna a szervezett kísérleteknek zürzavarába. A mi kis országunk csak a szabadság és függetlenség légkörében fejlődhetik naggyá.

Nekünk, magyar munkásoknak, irányt szab a magyar történelem fejlődése és ennek a történelemnek nagy tanulságai adnak erőt és hitet ahhoz, hogy törhetetlen elszántsággal ragaszkodjunk a szabadság gondolatához. Magyarország ezer esztendő történelme a tanulság arra, hogy mindig akkor volt az ország legszegényebb s akkor Volt leginkább veszélyeztetve a magyarság léte és élet-föltétele, amikor az önkényuralom vihara pusztított fölötté és akkor volt legnagyobb, ha az a vihar elvult ...

Ezért nem hiszünk azoknak, akik a magyarság érzésvilágától idegen eszméket akarják belegyökereztetni a magyar talajba. Ezért fordulunk ezembe a nyilastörekvébckkel is, mert a magyar munkásság hűségese őrzője a magyarság évszázados szabadságküzdemeinek és ahogyan a múltban és a jelenben, a jövőben is az ország érdekeit tartja maga előtt, amikor a szabadság és a függetlenség megvédelmezését tartja a legfontosabb föladatnak.

A szirénhangok és csábító jelszavak nem téveszthetnek meg egyetlen komoly munkást sem. A szocializmus nem tűr meg semmiféle jelzöt sem. Amikor mi egyszerűen és tisztán szocialistáknak nevezzük magunkat, ebben már benne van — amint azt évtizedes küzdemeink és nagyszerű eredményeink is igazolják —, hogy az ország boldogulását, a magyarság eszményi fejlődését és a dolgozó tömegek igazságát, jobbsorsát, emberibb életét akarjuk szolgálni.

Nem a jelszavak, de a cselekedetek beszélnek

Nyílt és suttogó propagandájukkal, a mi törekvéseinket túllícitáló jelszavakkal, szemérmetlen hazudozásaikkal árasztják a mätelyt, fűrják a mozgalmunkat és spekulálnak a munkások egy részének hiszékenységére. A gyűlölet lāváját zúdítják

felénk és az ígéretek aranyhegyét mutogatják egyszerre, hogy közeljussanak igazi céljukhoz: *a tömegek elkábitásához és ezen át a munkásmozgalom egységének szétzúzásához*. Ennek a célnak az érdekében minden eszközt felhasználnak. Még sztrájkokat is szerveznek, hogy tévedésbe ejtsék a munkásságot. Lelkiismeretlen módon vakmerő kalandokba ugratják be a szervezetlen és könnyen hívő munkásokat, hogy konkurenciát csináljanak a szakszervezetek gazdasági küzdelmeinek, amelyeknél a sztrájk mindenkor csupán megfelelő időben alkalmazott eszköz a minél nagyobb eredmények elérésére és biztosítására. Náluk azonban a sztrájk is *célt* jelent a Tömegek ideig-óráig tartó fölkorbácsolására, a sztrájk is csupán zavartkeltető, hogy a demagóg jelszavakkal előidézett zűrzavarban a mételyezés propagandáját folytathassák.

Bűnös módon kockára teszik a munkásság emberséges életszínvonalának emelését, munkaviszonyainak tisztességes rendezését, a nagyobb munkabér elérését, csak azért, hogy a munkásság figyelmét magukra irányíthassák: íme, mi is sztrájkolunk és mi is harcolunk a munkásérdekekért.

Nos, nézzük meg közelebbről, mit hoztak ezek a sztrájkok a munkásság számára. Egyetlen szó a felelet: *semmit!* A hebehurgyán, hozzánemértéssel, kirobbantott sztrájkok a munkások becsapásával végződtek, ezért a munkások ezekben a sztrájkokban csak félrevezetett balekjai voltak a nyilas-propagandának. Nagy árat fizetett mindenütt a munkásság ezekben a sztrájkokban. Amíg a vezetők, akiknek soha semmi közük sem volt a munkássághoz, és még csak hírből sem ismerik a verejtékes munkát, felelőtlenül eloldalogtak és cserbenhagyták a sztrájkolókat, a becsapott munkásság eredmény nélkül, megalázottan volt kénytelen munkahelyére visszatérni.

Kell-e kiáltóbb bizonyíték arra, hogy a nyilasok és a velük konkurráló különböző szélsőjobboldali és jobboldali „munkásmozgalom” kezében a munkás csupán — a hatalomhoz vezető út szerepét tölti be, mint az a tény, hogy minden szakmában, amelyekben ezeket a sztrájkokat kiprovokálták, végül is a szabad szakszervezetek teremtették rendet a munkaviszonyok alakulása körül.

Meghasonlást akartak és akarnak előidézni a munkások között, hogy pusztító demagógiájukkal lehetetlenné tegyék a munkások sorsának enyhítését. A munkásérdekek képviselőjének játsszák ki magukat, hogy eltereljék a munkásság figyelmét a szabad szakszervezetek áldásos, megfontolt és eredményes tevékenységéről.

De a megcsalt és kiábrándult munkásság rájött arra, hogy amint politikai jelszavaik is csak a megtévesztés

céljait szolgáljuk, gazdasági mozgalmuknak csak az a célja, hogy megnehezítsék a munkásosztály eredmények és sikerek felé törő küzdelmét.

Íme, róluk is bebizonyosodott a régi közmondás: a hazug embert könnyebb utolérni, mint a sánta kutyát. Az „Egyek vagyunk!” jelszó sokkal hamarabb szét foszlott, mint ahogyan ők ezt hitték. Amint a munkásbarát-álarcban jelentkező, régen elsüllyedt szocialista-mozgalmak kísérletezéseiről is kitéjt, hogy benső lényegüket és igazi arcukat nem a jelszavaik, de cselekedeteik mutatják meg, ugyanígy világosan áll nug a hiszékeny munkálok előtt is ma már, hogy

az újkori „forradalmi” irányzatok „szocialista” jelszavai is csak arra valók, hogy a munkásokat pórásra foghassák, elnémissák a politikai és gazdasági fölszabadulásért folytatott törekvéseiket, iinitorniuizuljak a munkás lelkét és szellemét és belekényszerítsék olyau intézményekbe, amelyekben a munkás szabad prédája volna minden harácsolni akaró álprófétának és ti politikai haszonlesőknek.

Nem reformígéretekre, hanem a reformok megvalósítására van szükség

Hitvány mesterkedéseikkel tulajdonképpen erről akarják elterelni a dolgozó nép érdeklődését és figyelmét. Népi politikát hirdetnek, szociális és szociálpolitikai jelszavakat hangoztatnak, „testvér”-nek titulálják a munkást, ugyanakkor minden eszközzel azon vannak, hogy elfordítják a tömegek tekintetét a szociáldemokrata pártól és a szabad szakszervezetekről, amelyek

közel száz esztendővel ezelőtt elindították a harcot a javak igazságos elosztásáért, az élet föltételeinek egyenlő biztosításáért, a fizikai és szellemi munkások szenvedéseinek megszüntetéséért.

Mi nem ma és tegnap, hanem évtizedek óta követeljük azokat a reformokat, melyeket ha idejekorán megvalósítottak volna, ma a magyar nép virágzó korszakát jelentenének.

Szabadságot, földet, munkát, kultúrát akarunk!

A szociális reformígéretek és a szociálpolitikai jelszavak helyett a reformok megvalósítására és *a tett szavazatpolitikájára van szükség* és kell, hogy a látszatreformok és részletszociálpolitikai intézkedések korszakát végre fölváltsa

az egész országot érintő gazdasági, speciális és kulturális megújulására való igazi törekvés.

A szociális kuruzslás és a szociálpolitikai tüneti kezelés csak elodázza a problémák megfelelő megoldását és ennek a következménye, hogy az ország dolgozó népessége még mindig nem jutott el azokhoz a reformokhoz, amelyek valóban *sorsfordulást* jelentenének, gyökeresen, megjavítanák az ipari és mezőgazdasági munkásság helyzetét és ezen keresztül útját egyengetnék az egész ország zavartalan fejlődésének.

A sorsproblémák tengelyében itt állt elsősorban
a földkérdés.

Nemcsak mi, szocialisták mutatunk rá hosszú évtizedek óta, de ma már a hivatalos megállapítások is igazolják, hogy a birtokmegoszlás aránytalanságának a következménye a falvak nagy szegénysége és szociális elmaradottsága, a télen-nyáron egyformán pusztító munkanélküliség, a népegészségügy ijesztő hanyatlása, az egyke-rendszer pusztításai.

Új földbirtokreformra van szükség, amely a paraszti kisbirtokok rendszerének megteremtésével, a mezőgazdasági termelés átszervezésével és a megfelelő telepítési politikával a magyar falu újjászületésének és a magyar föld termőképessége megsokszorozódásának lenne a kiindulópontja.

Csak az igazi földreform biztosíthatja a földnélküli tömegek nagy részének földhözjuttatását, a falusi nép megélhetését, kultúrájának fokozását. Csak ez szüntetheti meg a nagybirtok túltengésének árnyoldalait és ebből fejlődhet ki a belterjes mezőgazdálkodás, a művelhető területek szaoorítása, a többtermelés és az a virágzó mezőgazdasági kultúra, amelynek jótékony hatásai nemcsak a mezőgazdasági népesség, de a városi munkásság felé is érvényesülnek.

Az igazi földreform gátat vetne a falusi nép munkanélküliségének és hatalmas erőket szabadítana föl a mezőgazdaság-korszerű fejlesztésére.

A mi részünkről nem üres szólam és demagóg követelés a földreform helyes megoldása, mint a nyilasoknál, akiknek tízezerholdas grófi vezetőik féltve örködnek azon, hogy a földreform követelése — csak követelés maradjon.

Az igazi földreform más téren is hatalmas javulást idézne elő az ország életében.

A földhöz, munkához, keresethez jutott falusi népesség: fogyasztóképességének növelése, a fokozódó emberi és kultúrigenyek kielégítésének lehetősége nagy mérték-

ben kitágítaná az ipar, a forgalom, a kereskedelem kereteit, úgyhogy a földreform nemcsak a mezőgazdasági, hanem az ipari válság; problémájának a megoldásához is vinne közelebb.

A földbirtokmegoszlás egészséges elrendeződése megállítaná a nincstelen és munka nélkül maradt falusi proletariátusnak a városok és az ipari gócpontok felé munkakeresés céljából való özönlését, ami az ipari munkásság helyzetének jelentékeny megjavítását, az olcsóbb munkaerőkínálattól való fölszabadulását, az általános munkanélküliség; enyhülését, végső soron gazdasági és szociális törekvéseinek gyorsabb tempóban való érvényesülését eredményezné.

A városi lakosság, főként az ipari munkásság életsorsának megjavítása és a dolgozó népesség fogyasztóképeségének növekedése különben éppen nálunk szorosan összefügg a mezőgazdaság állapotával. Ma, amikor a mezőgazdasági termékek kivitele és megfelelő értékesítése egyre nagyobb nehézségekbe ütközik, mindent el kell követni, hogy

idehaza minél több mezőgazdasági terméket fogyasszon a lakosság és csak a fölösleg kerüljön kivitelle.

A kisbirtokrendszerrel együtt járó belterjes mezőgazdálkodás számára új fogyasztópiacok nyílnának meg, a gabonatermelés mellett nagyobb gondot kellene és lehetne fordítani a főzelék- és gyümölcsstermesztésre, ami nemcsak a falusi lakosság számára is előnyösebb.

de az ipari munkásság számára a népelelmezés megjavítását és az élelmiszerárak olcsóbbodását jelentené.

Kérdezzük: hol látjuk ezeket a követeléseket a nyilasok programjában? Nem látjuk sehol, mert az ő földreformjavaslatuk csak a zsidókézből levő földtulajdon megszüntetését hirdeti, ezzel akarják elterelni a figyelmet a földkérdésnek az ország magasabbrendű érdekeit felölelő megoldásától.

Tehát ebben sem mehettünk együtt velük éppenúgy, mint

a gazdasági reformok megvalósítását is a mi sokévtizedes programunk nem ínségmunkával, munkatáborral és munkakényszerrel akarja elérni, hanem a munkaalkalmak szaporításával és a produktív munkát biztosító hasznos beruházásokkal.

A munka az élet és a kultúra forrása. Mindenki dolgozhaszon tehát, aki dolgozni akar és tud, de ezt a munkát meg kell beceülni, hogy a dolgozó tömegek a társadalomfönntartó és a nemzeti vagyont szaporító munkájuk fejében tisztességes megélhetésre tegyenek szert.

Ezen a téren tehát elsősorban arra van szükség, hogy a munkából és a termelésből kivetett tömegek visszakerüljenek a munkaasztalok, a gépek, a pultok és íróasztalok mellé.

Az egészségtelen lakóházak átépítése, falvak szaporítása, az utak rendbehozása, a csatornahálózat és öntözőművek létesítése, a földgáz és gyógyvizek kihasználása, a termőtalaj megjavítása: új életre keltené a válságot szenvedő ipari, kereskedelmi és mezőgazdasági életet.

Meg kell könnyíteni az életet a termelést megbénító anti-szociális forgalmi és fogyasztási adók megszüntetésével, a földériekadó és a progresszív adórendszer bevezetésével, el kell törölni a munkások és alkalmazottak tömegeit súlyosan érintő kereseti adót: mindez csak folytatása annak a gazdasági politikának, amelyet mi követelünk. Mindennek az előfeltétele azonban *a democraticus néppolitika*. Minthogy pedig éppen ez hiányzik a szélsőjobboldali uszítás tarsolyából, nyilvánvaló minden értelmes ember előtt, hogy

itt-ott tetszetős programjuk alól hiányzik a szilárd alapot, ami nélkül a legtetszetősebb programhirdetés is üres szajkózás, népámitás és félrevezető demagógia.

Íme, így festenek az ő jelszavaik, ha a józa n ész mérlegére Tétjük őket. De nézzük meg mivel és hogyan akarják boldogítani a gyárak, műhelyek és irodák dolgozóit.

Szakszervezetek nélkül nincsen szociálpolitika

Ők azt mondják: *nem kell szakszervezet*. Nincs szükség azokra az intézményekre, amelyeket a munkásság maga alkotott a kapitalizmus túlkapásainak ellensúlyozására és a munkásérdekek védelmére. Teljesen elegendő, ha a munkások gondolkodás nélkül bekötik magukat a nyilastábor, az EMSZO, a Hivatászervezet, a Nemzeti Munkaközpont jászolóhoz és az önmaguk irányítását és a szakszervezet demokratikus Önkormányzatát fölcserélik a rájuk diktált vezéri akarattal.

ők majd gondoskodnak arról, hogy a munkások ne bíbelődjenek többé a gazdasági és szociálpolitikai érdekük védelmével, a helyzetjavítás sorsdöntő kérdéseivel, a munkásság: sokrétű problémáinak a jog és igazság szellemében való megoldásával, hanem ezek helyett megtanítják őket árvalányhajás menetelésekre, zenés szereadók rendezésére, a „szabadidő helyes felhasználására”, ami abban áll, hogy a munkásnak úgy kell „szórakoznia”, ahogyan azt ők diktálják.

Csak szánalmat kelthet az a munkás, aki ezekben egyet akar velük. A szakszervezetek szerepének és lényének a meghamisítása nemcsak a munkásosztály katasztrófáját idézné elő, de *az országot is mérhetetlen veszteség érné ezzel*. Az öntudatos

munkásság szakszervezetei mindenkor az élén álltak annak a hősiesség küzdelemnek, amelyet a munkásság természetes jogaiért és boldogulásáért folytatott.

Amint már megállapítottuk, a szakszervezetek nélkül a munkásság; a tőke és munka közötti harcban teljesen alul maradna, soha nem tudta volna érvényesíteni a munkafeltételek szabályozására és a társadalmilag, gyengébb félnek az erősebbel szemben való védelmére vonatkozó jogait.

Akik a szakszervezetek ellen emelnek szót és a szakszervezetek működését károsnak tartják, azok azt akarják, hogy a munkás teljesen ki legyen szolgáltatva a munkáltatók önkényének és nem akarhatják, amint hogy nem is akarják, hogy a munkás megfelelően részesedjék a munka hozadékából és eredményeiből.

Van-e olyan munkás, hacsak józanságát és értelmét nem zavarták meg; teljesen a kábító jelszavak, aki természetesen és önmagától értetődő állapotnak tartja, hogy a munkabére ne emelkedjék, munkaideje ne legyen rövidebb és életigényeit kielégíteni ne tudja?

Ilyen munkás nincs és ha vannak is kevesen, kell hogy ráeszméljenek a valóságra, amely megköveteli, hogy

emberré lenni, egészségben, erőben, kultúrában élni csak úgy lehet, ha tiszta öntudattal, a szolidaritás magasztosságával, a szabad szervezkedés erejével igyekezik azon, hogy a maga, családjá és osztálytársai életét megjavítsa.

A szakszervezetek gazdasági és szociálpolitikai törekvései embervédelmet, kultúragyarapodást, egészségoltalmat, végső soron a nemzeti jövedelem arányos elosztását, a szociális nyomorúság folytán elsatnyuló néprétegek megmentését, a fajfenntartás egészséges biztosítását szolgálják. A szakszervezetek fejlődése és nagyszerű eredményei adatokkal és tényekkel igazolják minden szakmában, hogy a több bér, a rövidebb munkaidő, a műhely egészségügy és a munkaviszonyok szabályozása emelte ki a munkásságot az embertelen élet mélységeiből. A szakszervezeti szociálpolitika, az „önsegélyezés kiépítését», a művelődés biztosítása az önállóságos szervezethez erejét érlelte a munkásságban, amely a munka és az élet jogainak követelésével és biztosításával megtörte az ipari abszolutizmus káros állapotát.

De a szakszervezeti mozgalom volt és lesz a munkásvédelem és munkáskultúra motorja, ez ösztönözte a szociálpolitikai törvényhozást is feladatainak teljesítésére,

amelyeknek értéke és mértéke mindig attól függ, hogy mekkora az az erő, amelyet a szakszervezeteknek a munkásság ereje biztosít a szociálpolitikai törvények betartására.

Vitán felül áll ma már, hogy a szociálpolitikai törvények erős és jól kiépített szakszervezetek nélkül *a gyakorlatban soha nem érvényesülnek.*

A szakszervezeteket semmiféle más intézmény nem pótolhatja.

A szervezett magyar munkásság érett öntudatán, acélos akaratán, megbonthatatlan egységén és fegyelmezett erején eddig is megtorpant minden kísérlet, amely az évtizedes harcok tüzeiben megedződött szakszervezeteket elnémitani és ezzel a munkásság haladását és a tőkével való egyenrangúságát megszüntetni igyekezett.

A szabad szakszervezetek komoly törekvései és becsületes munkája teljesen kiegészíti a szociálpolitikai törvényhozás munkáját. Ezért nincsen szükség olyan *munkáskamarákra*, amelyek a szakszervezetek tevékenységét figyelmen kívül akarják hagyni és ezért nincsen szükség azokra az álmunkászervezetekre, amelyek eddig is csak kárt okoztak.

A szakszervezetek küzdelmének az eredménye, hogy az utóbbi esztendőkből *az ipari szociálpolitika* terén nálunk is életbeléptették a minimális bért kre, a munkaidőre, a g-vérmekevelési pótléokra és a fizetett szabadságidőre vonatkozó törvényeket.

Ki tudná vajon megmondani, hogy az ezekért való küzdelemben és ezeknek előkészítésében hol és mikor vettek részt azok, akik most önként föltolják magukat a munkásság érdekeinek védelmére?

Minden gazdasági vívmány és szociálpolitikai intézkedés a mi szakszervezetünk küzdelmeihez fűződik és ez ad jogot arra, hogy továbbra is folytassuk a harcot a szociálpolitikai intézkedések hiányosságainak megszüntetéséért *új és jobb munkásvédő törvényekért, az üzemi alkotmányosság és a gazdasági demokrácia diadalrajuttatásáért.*

A minimális bérrendezés nem biztosítja a munkáscsalád tisztességes megélhetését, mert nincsen arányban a munkás munkateljesítményével és nemcsak a fejlődő kultúrigényeket, de az életfenntartás minimumát sem fedezik.

Új alapokra kell tehát helyezni a munkabérlpolitikát és a megélhetési index, a létminimum és a drágulás alakulásának aJapján a mozgó bérskálarendszer beve-

zetésével kell biztosítani az értékálló és a tömegek fogyasztóképességét biztosító megfelelő béreket.

A munkaidő kérdésében sem tartjuk megfelelőnek az eddigi szabályozást.

A 48 órás munkabétnak iparonként és rendeleti úton való szabályozása helyett a 8 órás munkanap egységes bevezetésére van szükség; és ezt követően a 40 órás munkahétre.

Ma, amikor a technikai fejlődés a legtöbb iparágban egyre több munkáskezet tesz szükségessé, a munkaidő megrövidítésével kell gondoskodni a munkanélküliek munkához juttatásáról és ezzel ellensúlyozni a gépek térhódításának szociális hatásait,

Revízió alá kell venni a fizetett szabadságidőre vonatkozó törvényt is.

A munkások és alkalmazottak nagy tömbei *kívül esnek* a törvény rendelkezésein, nmei a vszabadságidőt csak az a dolgozó igényelheti, aki legalább egy éven át ugyanannál a munkáltatónál dolgozott. A törvény szellemének is megfelel tehát az a reformkövetelés, hogy a szabadságidőre ne egy munkáltatónál, hanem bármely munkáltatónál eltöltött egyévi munka után legyen joga a munkáságnak. A fokozatos emelkedés pedig *ne* kétévenként, de egyévenként történjék és a hatnapi kezdőidőt két hétre emeljék föl.

Az OTI-reformok területén is csak ígéretek hangzanak el.

Az öregségi korhatár leszállítása, a rokkantsági és özvegyi járadék fölemelése, az elvont táppénz és anyasági segélyek visszaadása, az önkormányzat teljes helyreállítása, az üdültetés kiterjesztése és az arra szoruló biztosított bázisek hatékonyabb ellátása: mind olyan követelés, amelynek jótékony hatásai a munkás egyéni sorsát is, de az egéoz ország egészségügyét is nagy mértékben megjavítanák és kedvezően befolyásolnák a munkás teljesítőképességét is.

A szociálpolitikai reformok útján nem várhat sokáig, amelyet állandóan hangoztatunk,

a munkanélküliekről való kötelező gondoskodás;

amely a termelés legfontosabb tényezőjének, *a munkás munkarejének védelmét jelenti a munkásélet legszerencsétlenebb szakaszában.* Végre is a munkás nem tehet arról, hogy olyan gazdasági rendben kell élnie, mely nem mindi-g biztosítja számára egy egész életen át megélhetésének egyetlen föltételét és eszközt: a munkát! Éppen ezért *természetes* a mukásságnak az a követelése, hogy olyan gazdasági politika folytatására van

szükség, amely a munkaalkalmak szaporításául gondoskodják a dolgozni akarók állandó foglalkoztatásáról és teljesen meg-
ezunteese azt az állapotot, hogy a munkás megélhetését és mun-
káját a konjunktúrák változásai befolyásolják.

A munkás dolgozni akar, mert csak munkaerejének rendelkezésre bocsátásával tudja önmagát és családját eltartani, de ha nem biztosítják számára a munkát, ha nincs elegendő munkaalkalom, a legegyszerűbb követelmény, hogy a munkanélküliség idején is gondoskodjanak az életfenntartásáról és ismerjék el az életre való jogát a munkanélküliség napjaiban is.

A munkanélküliség-gondolata ma már az egész világon tért hódított és a legtöbb országban különféle rendszer alapján intézményesen gondoskodnak arról, hogy a munkaerőt munkanélküliség idején is megvédjék és átmentsék arra az időre, amikor a termeljenek újra szüksége van a dolgozó munkáskezekre. A munkanélküliség-gondolat tehát nemcsak a munkanélküliek nyomorúságát szüntetné meg, hanem a munkaerő konzerválását is jelenti, ami *az ipar, a munkásság és az ország együttes érdeke*. De nem várhat sokáig a szociálpolitikai reformok útján

a munkáskérdés olyan megoldása sem, amely a jelszavas családvédelem helyett a cselekvő család- és fajvédelem igazi érdekeit szolgálja.

Szükség van a munka egészségügy és iparfelügyelet korszerű kiépítésére is, amely a gyakorlatban is megvédi a munkást az ipari munka ártalmaival szemben. A munkajognak haladó szellemben való átalakítása, a nők és fiataloknak munkája törvényes védelmének továbbfejlesztése, a munkabérszora szigorú megtorlása és még sok más feladat is várja a gyors tempóban való megoldást.

Ezekért a követelésekért, nézzék csak meg a szociáldemokrata párt és a szabad szakszervezetek évtizedekkel ezelőtt tartott kongresszusainak határozatait, mi bontottuk ki a harc zászlóját, mi folytatjuk a bátor és elszánt küzdelmet, mi tartjuk állandóan és megalkuvás nélkül a közélet napirendjén ezeket a reformokat és azért állhatunk oda fölemelt fejjel a munkásosztály elé, mert az e téren elért eredmények is igazolják, hogy megtettük a kötelességünket.

Továbbra is előre a magunk útján!

Mi büszkék vagyunk az eredményeinkre, büszkék vagyunk, mert a magunk ereje hozta létre és védelmezte meg azokat. Büszkék vagyunk a munkásság széles tömegeire, akik nem

tántorodtak meg sem a nélkülözések sorscsapásaitól, sem szervezkedés erejét bénítani akaró különféle jelszavaktól és csábos ígéretektől.

Keményen álltuk mindenkor a küzdelmet, megfontolt taktikával kezeltük vitorláinkat és az egységes erő és kitartó szolidaritás vitathatatlan ténye, hogy a magyar munkásság megértette a kor hívó szavát és tele reménnyel és hittel változtatni akar a saját sorsán.

Továbbra is a magunk útján kell járnunk. Reménylő hittel kell fogadalmat tennünk szervezeteink mellett, amelyek a munkást fölvértették a tudás, szolidaritás és küzdelem teljességével, fokozódó erővel kell ragaszkodnunk *gazdasági és politikai vívmányainkhoz, a magunk alkotta intézményeinkhez* és el kell fordulnunk azoktól az irányzatoktól, amelyek a zavaros jelszavak hínárjával akarják befogni a munkásság lelkét, megbénítani az életképességét. vissza fejleszteni a nagy küzdelmekben elért eredményeket és megrontani a messzebre tekintő célkitűzésekért való magasztos küzdelem jövő kilátásait. Folytassuk továbbra is lankadatlan buzgalommal és fokozódó erővel a fölvilágosítás munkáját. Az igazság erőjével legyünk azon, hogy a téveszmék hálójába került munkásokat rávezzük az igazi útra, a magunk útjára.

Mi nem versenyzünk a demagóg jelszavakkal! Kiforrott és céltudatos törekvéseinknek nem az a célja, hogy fölösleges és káros kalandokba ugrassuk bele a munkásokat! Mi nem veszélyeztetjük a termelés rendjét, az ország nyugodt fejlődését, nem akarunk válaszfalakat építeni önző célok érdekében munkás és munkás közé. A mi kristálytisztá és őszinte törekvésünk az, hogy a magyar munkás hozzájusson az élet jussához és jogainak érvényesítésével résztvegyen az országépítés nehéz munkájában.

Ne higgyünk tehát a köröttünk tobzódó jelszavaknak. Ne higgyünk azoknak, akik a zavar és széthúzás üszkét vetik a mi intézményeinkre és okot akarnak verni a mi tömött soraink közé.

Hűséget, állhatatossá gót, áldozatkészséget és meggyőződést kell mutatni önmagunk és szervezeteink iránt.

Amint megállapítottuk, a szociáldemokrata párt és a szabad szakszervezetek teljesítették kötelességüket a munkásosztály iránt, ezt a kötelességet kell most, ezekben a nehéz időkben a hűség és helytállás tulajdonságaival viszonzni. Emlékeznünk kell arra a nagy igazságra, hogy a mi mozgalmunknak: egy pillanatra sem szabad megállnia, a tudásnak, lelkesedésnek és kitartásnak kell párosulniuk a mi küzdelmünkben; tudásnak,

amely minden lépést megfontol és lelkesedésnek, amely a nehéz időkben is megőrzi az eszméhez való ragaszkodást és az igazságainkban való törhetetlen hitet.

Ez a kötelesség pedig megköveteli, hogy harcoljunk a szabadságért, a jobb és szebb életért, de mindig a magunk útját járjuk, a magunk agyával gondolkozunk, védelmezzük meg a magunk intézményeit és a jelszavak mákonyával elkábított tömegeknek is az igazság fényében megmutassuk: a gazdasági, szociális, kulturális és politikai jogok biztosítása, a nép és az ország szabadságának és függetlenségének megvédése, a magyarság fölemelkedése felé nincsen más út, csak a magunk útja.